

Hồi Thứ Hai

HÀNG MA CHƯỜNG PHÁP

Bỗng thấy Ông Thiên Nghĩa khẽ ho một tiếng, hòn đá nam châm trong tay được nhắc ra:

– Kim độc tuy đã được lấy ra rồi nhưng chất độc đã thấm vào trong máu.

Nếu không uống thuốc giải độc duy nhất của lão phu thì chưa đến tối mai, chất độc sẽ phát tác ra mà chết.

– Mọi người đều nghiêng đầu nhìn, quả thấy trên hòn đá nam châm có dính một mũi kim nhỏ như sợi tóc chừng một phân, toàn thân sắc xanh lóng lánh. Bọn này đều tinh mắt hơn người thường, nên dưới ánh đèn họ trông thấy rất rõ. Họ thấy thế nên nhất tề đều vén tay áo lên nhìn vào chỗ vết thương của mình.

Thiếu niên áo đen lui ra rồi, Ông Thiên Nghĩa bắt đầu điều trị đến người thứ hai.

Ông Thiên Nghĩa quả không nói dối. Chỉ trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, lão đã dùng đá nam châm hút hết độc cho mọi người. Đoạn lão từ từ cất miếng đá nam châm vào bọc đưa mắt nhìn mọi người nói:

– Kim độc trong mình các người tuy đã hút ra nhưng chất độc đã ăn sâu vào trong cơ thể, không ai sống quá mười hai giờ nữa.

Mọi người trong điện chính mắt mình thấy kim độc được rút ra nên Ông Thiên Nghĩa nói gì họ cũng tin là thật. Mọi người chỉ nhìn nhau không ai nói câu nào.

Diệp Nhất Bình khẽ thở dài, lại giục:

– Thời giờ không sớm sửa gì nữa. Ông huynh cứu tỉnh cho bốn sư đệ để cùng nhau thương nghị.

– Công việc giải mê cho mấy người đó chỉ cất tay là xong, nhưng trước khi lão phu cứu tỉnh họ lại, cần phải cho uống thuốc độc trước, vì ba mươi năm trước đây, Ngũ Nghĩa ở Trung Nguyên đã lừng lẫy tiếng tăm trên chốn giang hồ. Thế rồi từ bấy lâu công lực của các vị cũng tăng tiến hơn nhiều. Lão phu tự biết mình không thể chống lại được năm vị hợp sức lại. Nhưng khi đã uống thuốc độc rồi thì lão phu không còn sợ gì nữa.

Diệp Nhất Bình quay đầu lại nhìn thì thấy mười gã thiếu niên vẫn im hơi lặng tiếng. Diệp Nhất Bình xa các nghĩa đệ đã ba mươi năm, không biết gì đến tình hình sinh hoạt gần đây của bọn họ. Trong lúc nhất thời không dám tự chuyên quyết định việc gì cho họ, nên ông liếc mắt nhìn bọn đồ đệ, hoặc giả chúng có đưa ra ý

kiến gì chẳng.

Nhưng mười gã thiếu niên này một vẻ nghiêm trang, không tỏ ý tán đồng mà cũng không có gì phản đối.

Diệp Nhất Bình dẫn đo trong bụng: “Ông Thiên Nghĩa là một tay cao thủ về dùng độc nổi tiếng trong giang hồ, nên được võ lâm tặng cho là “Thiên Lý Độc Tẩu”. Khi nói đến lão, khách giang hồ đều muốn lảng tránh hoặc nhượng bộ lão mấy phần. Bây giờ bốn nghĩa đệ mà uống thuốc độc của lão thì việc sống chết đều ở nơi lão. Dù sao thì cũng phải ứng thuận, để lão cứu tỉnh bốn nghĩa đệ rồi hãy tính”. Nghĩ vậy, Diệp Nhất Bình liền nói:

– Tiểu đệ ứng thuận như vậy nhưng cần lão huynh hãy đưa thuốc giải cho tiểu đệ trước.

Ông Thiên Nghĩa mỉm cười nói:

– Lão phu đã nói thế nào là có như thế, quyết không nuốt lời. Vậy mà Diệp huynh vẫn không tin, chẳng hóa ra coi thường lão phu lắm sao?

Diệp Nhất Bình nói:

– Tiểu đệ đã bị huynh ám toán, nếu quả tiểu đệ không tin lão huynh thì khi nào lại để cho các vị nghĩa đệ uống thuốc độc nữa.

Ông Thiên Nghĩa nói:

– Cho mấy vị hiền đệ uống thuốc độc là do chính miệng của lão huynh nói ra, bây giờ còn trách gì lão phu nữa.

Diệp Nhất Bình hỏi:

– Thế tại sao khi Ông huynh hạ độc tiểu đệ lại không báo trước?

Ông Thiên Nghĩa đáp:

– Tiểu đệ vì giỏi dùng độc mà nổi tiếng giang hồ, vả lại Diệp huynh cũng nhớ cho rằng theo qui củ võ lâm: Việc hạ độc không cần nói trước. Diệp huynh tránh tiểu đệ thế nào được!

Diệp Nhất Bình nói:

– Đúng rồi! Đúng rồi! Không phải tiểu đệ trách gì Ông huynh. Tiểu đệ nói đây là giữa cá nhân Ông huynh và tiểu đệ, chứ không bàn đến phương diện ngoài giang hồ.

Ông Thiên Nghĩa cười khanh khách nói:

– Cứ như lời Diệp huynh nói thì cái ngoại hiệu “Thiên Tý Độc Tẩu” nên bỏ đi ư?

Diệp Nhất Bình nói:

– Bỏ đi là phải! Vì bạn hữu võ lâm ai nghe đến ngoại hiệu đó cũng ngán và muốn xa lánh Ông huynh.

Ngừng một lát, lại nói khích:

– Bất quá Ông huynh chỉ hơn người về việc dùng độc, còn võ công chắc cũng tầm thường lắm. Nếu không thế thì làm gì phải sợ bọn Ngũ Nghĩa chúng tôi?

Ông Thiên Nghĩa vung gậy trúc một cái phát ra tiếng gió vù vù, cả giận nói:

– Diệp huynh cho võ công của ta kém cỏi, thế thì cùng ta thử mấy chiêu xem sao. Bọn Ngũ Nghĩa các người ở Trung Nguyên không biết dùng độc, thì võ công có chỗ nào làm cho người ta phải sợ?

Diệp Nhất Bình cười ha hả nói:

– Ông huynh định đem võ công để phân cao thấp với người thì thật là hiếm thấy trên giang hồ. Nếu Ông huynh muốn thế thì hãy cứu tỉnh bốn nghĩa đệ của ta rồi hãy đấu.

Ông Thiên Nghĩa cười lên the thé, giương cặp mắt lên, đập gậy xuống đất nói:

– Diệp huynh muốn cho Thiên Lý độc tẩu này không dùng độc thì thật là một ảo mộng. Còn hôm nay mà Diệp huynh muốn nói đến lễ lối giang hồ thì tiểu đệ bỏ đi đây.

Diệp Nhất Bình biến sắc nghĩ: “Nếu lão bỏ đi thì không những bốn nghĩa đệ của ta sẽ không bao giờ hồi tỉnh mà cả mười mấy tên đồ đệ cũng không toàn mạng”. Nét mặt ông lộ vẻ do dự, đột nhiên ông cười nói:

– Tiểu đệ đâu dám vô lễ với Ông huynh, nhưng vì trong võ lâm điều tối trọng là hai chữ tín nghĩa. Giờ Ông huynh cho họ uống độc thì tánh mạng của họ hoàn toàn trong tay Ông huynh. Nhưng lấy đạo nghĩa võ lâm mà nói thì chuyện bỏ độc tưởng không cần nói đến nữa.

Ông Thiên Nghĩa nói:

– Diệp huynh muốn khảo cứu võ công của lão phu nhưng thời giờ cấp bách, xin miễn thứ cho tại hạ khỏi bồi tiếp.

Sở dĩ Diệp Nhất Bình muốn kéo dài câu chuyện là để cho đệ tử của bốn nghĩa đệ được thêm nhiều thời gian suy nghĩ, nhưng họ vẫn lặng lẽ không nói gì. Diệp Nhất Bình liền nói:

– Thôi được! Tiểu đệ sẽ y lời Ông huynh. Nhưng có điểm này cần nói trước: Sau khi Ông huynh cứu tỉnh bốn vị nghĩa đệ, cần sao cho thần trí họ được trở lại tỉnh táo bình thường để huynh đệ tiểu đệ bàn định.

Ông Thiên Nghĩa nói:

– Dĩ nhiên là phải thế. Ngoài ra Diệp huynh còn có điều chi nữa không?

Diệp Nhất Bình nói:

– Giả như mà huynh đệ chúng tôi không ưng thuận lời yêu cầu của Ông huynh thì Ông huynh có giải độc cho họ không?

Ông Thiên Nghĩa ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

– Lão phu chỉ có một điều kiện là nếu Diệp huynh thành thật thì đem bí quyết đó nói cho lão phu biết trước, để cho lão phu có đủ thời giờ nghiệm xem đó là thật hay giả, rồi sẽ đưa thuốc giải cho Diệp huynh.

Diệp Nhất Bình thở dài đáp:

– Được rồi! Chúng ta đã nói điều gì là làm như vậy.

Ông Thiên Nghĩa đặt cây gậy trúc xuống, thò tay vào túi lấy ra hai cái bình ngọc: Một xanh, một trắng. Lão đưa cái xanh lên nói:

– Trong bình này đựng “Bách Bộ Đoạn Trường Tán” do trăm ngàn chất thuốc kịch độc chế ra. Người thường uống phải chỉ đi trong vòng trăm bước thì thất khiếu chảy máu ra mà chết. Nhưng những vị nghĩa đệ là những người có võ công thâm hậu thì khác, chỉ cần vận động chân khí khóa những đường huyết đạo không để cho chất độc vào trong tạng phủ thì không hết gì. Còn cái bình trắng này chứa “Hóa Độc Thần Đơn” để giải trừ “Bách Bộ Đoạn Trường Tán”. Diệp huynh truyền thụ khẩu huyết cho lão phu xong là lão phu lập tức đưa thuốc giải tặng Diệp huynh ngay.

Diệp Nhất Bình lại hỏi:

– Bốn nghĩa đệ của tiểu đệ tinh thần chưa hồi tỉnh đã uống thuốc độc vào thì biết đâu mà vận chân khí để khóa huyết đạo, há chẳng bị nguy hiểm về chất độc ư?

– Ông Thiên Nghĩa cười ha hả đáp:

– Điều đó Diệp huynh khỏi lo. Ông mõ đã chuẩn bị sẵn, bọc thuốc độc bằng một lần áo ngọc. Quý vị hiền đệ chỉ cần nghe lời lão phu đừng buông cơn giận cho nổi lên. Trong thời gian võ đường chưa tiêu hết thì chất độc không phát tác được. Trừ phi tự ý vận động chân khí thì chất độc phát tác ngay. Lúc đó đừng có trách lão phu.

Diệp Nhất Bình cười lạt nói:

– Ông huynh thật đã lắm công phu để đối phó với bọn anh em chúng tôi.

Ông Thiên Nghĩa cười nói:

– Việc này Diệp huynh tự suy nghĩ cho kỹ đi rồi quyết định. Ông mõ không dám miễn cưỡng.

Diệp Nhất Bình nói:

– Tiểu đệ xin y lời.

Ông Thiên Nghĩa từ từ đứng dậy đi đến trước mặt ông già áo tía, mở bình ngọc lấy một viên thuốc đỏ bỏ vào trong miệng. Tay phải lão bấm vào mười hai đường huyết đạo của ông già áo tía. Ông Thiên Nghĩa hành động rất mau lẹ, chỉ trong khoảnh khắc đã bỏ thuốc xong vào miệng bốn ông, đồng thời điểm vào các

đường huyết đạo. Đoạn lão quay về ngồi đối diện với Diệp Nhất Bình, nhắm mắt điều hòa hơi thở. Sau khi lão điểm huyết xong cho bốn người, chân khí đã bị hao tổn rất nhiều, sắc mặt lộ vẻ mệt nhọc.

– Trong tòa đại điện lại trở lại vẻ tịch mịch trầm lặng, tuy có đến mười chín người ngồi đó mà tuyệt không nghe thấy một tiếng động. Trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, bốn ông già ngồi bốn góc toàn thân rung bắn lên, mở miệng buông tiếng thở dài.

Mấy chục con mắt đều đổ dồn vào bốn ông. Nhưng sau tiếng thở dài, bốn ông lại ngồi yên tĩnh tọa như trước.

Ông Thiên Nghĩa đứng dậy nói:

– Lát nữa lão phu sẽ cho các người uống thuốc là sẽ tỉnh táo lại như thường.

Lão vừa nói vừa lấy một bình thuốc màu xanh đến bỏ vào miệng bốn ông rồi quay mặt về Diệp Nhất Bình cười hỏi:

– Diệp huynh thử uống một viên xem sao?

Diệp Nhất Bình cười nhạt nói:

– Tại hạ đã trúng độc của Ông huynh rồi, bây giờ còn uống thuốc độc nữa sao?

Ông Thiên Nghĩa cười đáp:

– Diệp huynh đã trúng độc nhưng là thứ mấy giờ sau mới phát tác, so với thứ “Bách Bộ Đoạn Trường Tán” này thì hiệu nghiệm còn kém xa. Giả tử như sao khi bốn vị kia tỉnh lại rồi Diệp huynh cướp lấy thuốc giải độc trong tay lão phu, khi đó một người sao địch nổi năm. Lão phu bị cướp thuốc là việc nhỏ, nhưng bị Diệp huynh trở mặt không truyền thụ khẩu quyết võ công là chuyện lớn.

Diệp Nhất Bình đón lấy viên thuốc trong tay Ông Thiên Nghĩa bỏ vào miệng cười nói:

– Thế này thì Ông huynh vững dạ rồi chứ!

Ông Thiên Nghĩa mỉm cười nói:

– Nếu Diệp huynh chỉ để viên “Bách Bộ Đoạn Trường Tán” này dẫu trong góc miệng không chịu nuốt vào bụng, thì cái vỏ đường bên ngoài bị nước bọt làm thấm vào tan đi mau lắm. Nếu Diệp huynh không nghe thì mặc kệ đó!

Diệp Nhất Bình nói:

– Cám ơn Ông huynh đã dặn bảo cẩn kẽ.

Diệp Nhất Bình vừa nói vừa dùng đầu lưỡi nếm trộm viên thuốc thì quả nhiên ngọt thật. Ông biết rằng Ông Thiên Nghĩa nói thật. Ông Thiên Nghĩa hai mắt loang loáng nhìn chăm chặp vào mặt Diệp Nhất Bình không ngớt. Diệp Nhất Bình xem chừng khó nhỡ trộm viên thuốc ra ngoài.

Đột nhiên có tiếng đập tay vang lên, rồi một giọng nói ồm ồm vang lên hỏi:

– Sao người lại ra tay đánh người?

Bỗng nghe một âm thanh lạnh lùng hỏi lại:

– Mi không có mắt sao? Người ta đuổi tay thì mình phải để ý chứ!

Ông Thiên Nghĩa bất giác quay đầu lại xem. Diệp Nhất Bình thừa cơ lão quay đi, nhanh như chớp nhả viên thuốc trong miệng ra dẫu vào bọc rồi định thần nhìn ra thì chính là gã đệ tử của mình tên gọi Thượng Quan Kỳ đã tát cho người kia hai cái. Diệp Nhất Bình hiểu ngay là gã làm vậy để phân tán tinh thần của Ông Thiên Nghĩa thì khen thầm trong bụng: “Gã này thông minh tuyệt thế lại còn cơ trí hơn người. Sau khi ta qua khỏi nạn này quyết dốc lòng chỉ điểm bao nhiêu tuyệt nghệ bí mật truyền thụ cho gã”.

Thốt nhiên thấy ông già áo tía lên tiếng thở dài rồi mở bừng mắt ra.

Ông đã hôn mê một ngày một đêm, giờ chợt tỉnh lại, thần trí vẫn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ. Ông đảo mắt nhìn quanh thấy đông người, sắc phục khác nhau, bất giác rùng mình một cái.

Diệp Nhất Bình hỏi:

– Nhị đệ còn nhận ra được tiểu huynh không? Trước kia vì có điều hiểu lầm mà khiến anh em ta coi nhau như người dưng suốt ba mươi năm trời. Vì thế mà tiểu huynh lúc nào cũng băn khoăn trong dạ, tiểu huynh đã đi tìm các đệ nhưng một là hành tung của các đệ bí mật không phải mỗi lúc mà tìm được, hai là các người bôn tẩu giang hồ mỗi người một phương, nay đã hùng chúa một nơi, tiểu huynh...

Diệp Nhất Bình đang nói dở bỗng lại nghe một tiếng thở dài, rồi có tiếng ông già áo trắng nói xen vào:

– Việc của ba mươi năm trước xem bằng giấc mộng, nhớ lại thêm đau lòng nhức óc.

Bọn người chúng tôi cùng đại ca đã tuyệt giao rồi, trong khoảng ba mươi năm đặng đặng cũng vẫn tưởng nhớ đại ca. Sau một năm dứt áo, chia ly tình đồng cốt nhục, tiểu đệ rất là hối hận. Rồi bốn người cùng không hẹn mà nên cùng tìm đến nơi mà chúng ta kết nghĩa khi trước, nhưng không được gặp mặt đại ca. Còn bốn chúng tôi vẫn thời thường đi lại với nhau. Hành tung của đại ca chẳng khác chi hạc vàng. Than ôi! Một phen lầm lỗi gây ra cái đau khổ tương tự ba mươi năm trời. Tháng ngày vùn vụt, nhớ lại khi dứt áo ra đi, đại ca đang tuổi tráng niên mà nay đầu tóc đã bạc phơ. Nhỏ nhất là ngũ đệ cũng đã đến tuần hoa giáp.

Lại thấy hai ông áo vàng sẫm và áo xanh phớt nói tiếp:

– Đại ca vẫn mạnh khỏe đấy chứ?

Vừa nói vừa chắp tay hướng về Diệp Nhất Bình thi lễ.

Diệp Nhất Bình chắp tay trước ngực nói khẽ:

– Ba mươi năm trời tiểu huynh nhất dạ bất an, nghĩ rất hổ thẹn cùng các vị nghĩa đệ. Nghĩ kỹ lại thuở ấy bọn mình được người truyền thụ võ công đã an bài để giữ bí mật, dụng tâm hoài nghi hết tất cả mọi người. Đáng tiếc ta bị kẻ khác lừa bịp tuyên lời trọng thệ, đem võ học của mình tiết lộ ra đến nỗi để anh em ngờ vực lẫn nhau, rồi tuyệt giao từ đó.

Ông Thiên Nghĩa đột nhiên cười lạt xen vào:

– Thời giờ cấp bách lắm rồi. Lớp vỏ bọc ngoài viên thuốc sắp tan hết rồi.

Diệp Nhất Bình hơi thay đổi sắc mặt, nhưng chỉ thoáng cái đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cười lạt nói:

– Ta đã có lời hẹn trước với Ông huynh là sau khi các nghĩa đệ tỉnh lại thì để cho anh em chúng tôi có chút thời giờ thương nghị với nhau kia mà.

Ông Thiên Nghĩa giục:

– Hay hơn hết là Diệp huynh nên đem lời ước hẹn của hai ta nói rõ cho các vị nghĩa đệ biết là đem khẩu quyết ra truyền dạy cho lão phu. Lão phu xin lấy thuốc giải ra tặng ngay. Sau khi uống thuốc giải rồi quý vị hãy hàn huyên tâm sự với nhau vẫn chưa muộn.

Bốn ông kia đều ngoảnh mặt lại nhìn Ông Thiên Nghĩa. Người tỉnh lại trước nhất là ông già mặc áo tía lạnh lùng nói:

– Ngỡ là ai, té ra là vị tiếng tăm lừng lẫy “Thiên Tý Độc Tẩu” Ông Thiên Nghĩa.

Ông Thiên Nghĩa nói:

– Hay lắm! Hay lắm! Hôm nay cái tên “Thiên Lý độc tẩu” may mắn được gặp quý vị cao nhân trong “Trung Nguyên Ngũ Nghĩa”, trong lòng thật khoan khoái vô cùng.

Ngừng một lát, lão lại nói tiếp:

– Cái tên “Thiên Lý độc tẩu” bữa nay không cho người ta gọi suông. Quý vị đây đều đã uống kịch độc “Bách Bộ Đoạn Trường Tán” thì ngoại trừ “Hóa Độc thần đơn” của Ông mõ, khắp võ lâm hiện nay không còn thuốc giải độc nào có thể giải được nữa.

Ông già áo trắng nổi giận nói:

– Bất luận là “Bách Bộ Đoạn Trường Tán” hay “Thập Bộ Đoạn Trường Tán” cũng chẳng có chi đáng sợ. Trung Nguyên Ngũ Nghĩa đâu phải là hạng tham sinh úy tử.

Nói xong đứng phắt dậy.

Ba người kia cũng lộ vẻ tức giận theo nhau đứng dậy, lăm lăm nhìn Thiên Lý độc tẩu như muốn nhảy xổ vào.

Ông Thiên Nghĩa thấy cả bốn người toan ra tay cùng một lúc, không khỏi

phập phồng lo sợ. Một mặt nhìn Diệp Nhất Bình nói nhỏ:

– Nếu quý vị này vây đánh lão phu, Diệp huynh đừng trách lão phu phản bội lại lời giao ước.

Nói xong phất áo ra đi.

Diệp Nhất Bình liếc mắt nhìn các vị nghĩa đệ nói:

– Các hiền đệ hãy ngồi xuống vận khí điều hòa hơi thở. Nếu thấy có điều gì khác lạ thì phải vận khí khóa các huyết đạo lại.

Bốn ông kia vẫn nhìn chăm chặp Ông Thiên Nghĩa nói:

– Ông huynh phải cẩn thận! Nếu chúng tôi cảm thấy chất độc phát ra thì đừng hòng sống sót ra khỏi đại điện ngôi chùa cổ này.

Diệp Nhất Bình khẽ thở dài, từ từ đưa một ngón tay phải lên nói:

– Chiêu thứ nhất về phép “Hàng Ma Thập Tam Chưởng” là “Phi Bút Chiêu Hồn”.

Bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào Diệp Nhất Bình.

Ông Thiên Nghĩa khẽ hắng giọng, đưa mắt nhìn quanh đại điện một lượt.

Diệp Nhất Bình thật là người tinh tế, vừa nghe Ông Thiên Nghĩa hắng giọng là biết lão dụng tâm muốn mình nói riêng với lão, liền nói:

– Ông huynh ghé tai lại gần đây.

Ông Thiên Nghĩa liếc mắt nhìn bốn ông kia rồi đến ngồi bên cạnh Diệp Nhất Bình, kề tai sát vào.

Diệp Nhất Bình giảng rất mau về ba khẩu quyết về “Hàng Ma Chưởng Pháp”, Ông Thiên Nghĩa gật đầu lia lịa.

Nên biết rằng Ông Thiên Nghĩa là một tay bản lĩnh không vừa nên vừa nghe Diệp Nhất Bình giảng giải khẩu quyết đã biết ngay thật hay giả, chứ không như hạng võ công tầm thường.

Diệp Nhất Bình truyền xong ba khẩu quyết của “Hàng Ma Chưởng Pháp” liền nói:

– “Hàng Ma Chưởng Pháp” này anh em tiểu đệ phải chia nhau mỗi người học mấy chiêu thức. Về phần tiểu đệ học ba chiêu đầu. Ông huynh vừa nghe tiểu đệ truyền cho khẩu quyết, nếu là thật thì xin Ông huynh trao ra thuốc giải cho bốn vị nghĩa đệ uống, rồi tiểu đệ sẽ bảo họ truyền cho những khẩu quyết dưới.

Ông Thiên Nghĩa nghĩ thầm: “Đúng rồi! Trang chúa mình đã kể cho hay rằng: Chưởng pháp này ba mươi năm trước do một ông già vô danh truyền thụ. Nhân vì ông này không thể lưu lại lâu ngày tại Trung Nguyên nên đưa năm vị này đến một nơi rồi ông ta biểu diễn hai chiêu “Hàng Ma Chưởng Pháp” và hỏi có muốn học không?”

Hồi đó oai danh của Ngũ Nghĩa đã chấn động giang hồ, võ công năm người được liệt vào hàng cao thủ đệ nhất, bỗng gặp ông lão vô danh biểu diễn hai chiêu thức mà họ chưa biết bao giờ thì khi nào họ lại chịu bỏ không học.

Ông già thấy bọn họ muốn học thì liền ẩn mình vào một căn tịnh thất và chỉ cho từng người một vào học mà thôi. Ông đem mười ba chiêu thức của “Hàng Ma Chưởng Pháp” chia ra truyền thụ cho năm người. Theo lời ông thì chưởng pháp này rất tinh vi kỳ diệu, không có một cá nhân nào có thể học và lãnh hội được trong một thời gian ngắn đủ cả mười ba chiêu. Vì lẽ ông có việc không thể lưu lại đó lâu được, nên dùng cách chia ra truyền dạy cho năm người mới có thể đi đến kết quả mong muốn.

Ông Thiên Nghĩa cười nói:

– Lời của Diệp huynh như đinh đóng cột, dĩ nhiên Ông mỡ tin rồi.

Nói rồi lấy cả bình thuốc trắng đưa cho Diệp Nhất Bình.

Diệp Nhất Bình không ngờ Ông Thiên Nghĩa lại khảng khái đến như thế, đưa tay đón lấy bình thuốc.

Lúc trước chính mắt Diệp Nhất trông thấy Ông Thiên Nghĩa lấy thuốc từ trong bình này cho bốn nghĩa đệ uống khiến cho họ đang lúc hôn mê được tỉnh lại ngay, nên không chút gì nghi ngờ.

Diệp Nhất Bình lấy bốn viên thuốc đưa cho bốn nghĩa đệ, nói:

– Ông huynh đây là người rất có tên tuổi trong võ lâm, thuốc giải của Ông huynh chắc chắn là không có chỗ nào khả nghi. Vậy các hiền đệ uống ngay đi cho tiểu huynh được yên lòng.

Bốn ông kia nhìn Diệp Nhất Bình mỉm cười đón lấy viên thuốc bỏ vào miệng nuốt.

Diệp Nhất Bình đập nắp bình lại rồi hỏi:

– Thứ “Hóa độc thần đơn” của Ông huynh chắc chắn là giải độc cho bọn họ được chứ?

Ông Thiên Nghĩa đáp:

– Diệp huynh còn nghi ngờ lão phu thì lão phu chẳng biết làm thế nào được.

Diệp Nhất Bình lại nói:

– Không phải tại hạ cố ý nghi ngờ Ông huynh đâu. Nhưng vì là việc trọng đại nên tại hạ vẫn không yên lòng.

Diệp Nhất Bình chăm chú nhìn bốn nghĩa đệ, thấy sắc mặt biến đổi dần dần, mỗi lúc một hồng hào thêm thì mới hơi yên lòng.

Ông Thiên Nghĩa lạnh lùng nói:

– Diệp huynh bảo lão phu làm gì thì lão phu đã làm rồi. Vậy lão phu yêu

câu được truyền thụ hết mười ba chiêu về “Hàng Ma chưởng pháp”.

Diệp Nhất Bình nói:

– Các nghĩa đệ vẫn chưa hoàn toàn bình phục, tiểu đệ e rằng họ chưa có thể truyền thụ võ công ngay được. Trước nay Ngũ Nghĩa ở Trung Nguyên nói sao làm vậy. Chúng tôi đã nhận lời với Ông huynh thì quyết không bao giờ nuốt lời.

Ông già áo trắng cả giận trừng mắt hỏi:

– Đại ca! Thiên Tý Độc Tẩu cho chúng tôi uống thuốc độc gì xem chừng có vẻ không ổn?

Diệp Nhất Bình cười nói:

– Nhị đệ cứ yên tâm, chính mắt tiểu huynh trông thấy thứ thuốc này cứu tỉnh các vị hiền đệ. Người ta thường nói “thuốc đắng dã tật”. Thuốc này công dụng giải độc nên chắc uống vào có cảm giác khó chịu.

Ông già áo trắng xem chừng tín nhiệm Diệp Nhất Bình hơn ai hết, mỉm cười nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Còn ba ông áo xanh, áo tím, áo vàng cũng giương mắt nhìn Diệp Nhất Bình một cái rồi nhắm mắt lại, khiến cho Ông Thiên Nghĩa không còn nhẫn nại được nữa, lớn tiếng hỏi:

– Diệp Nhất Bình! Người nói có thật không?

Ông già áo trắng trừng mắt nói:

– Ông Thiên Nghĩa! Người nói gì lắm thế, khiến người ta nhức đầu. Này! Này! Người không được gọi xách mé. Ngũ Nghĩa ở Trung Nguyên trước nay không nói dối ai bao giờ, há lại thất tín với người?

Ông Thiên Nghĩa lạnh lùng nói:

– Lệnh huynh đã có lời ước hẹn đem mười ba chiêu của “Hàng Ma chưởng pháp” truyền thụ cho tại hạ. Tại hạ đã giao “Hóa độc thần đơn” để giải độc cho quý vị rồi. Tại hạ đã y ước còn Diệp huynh cứ viện cớ trùng trùng không truyền thụ hết “Hàng Ma Thập Tam Chưởng”. Thế có phải là Diệp huynh đã lừa gạt tại hạ không?

Ông già áo trắng run lên quay lại hỏi Diệp Nhất Bình:

– Đại ca! Lời y nói có đúng không?

Diệp Nhất Bình thở dài đáp:

– Vì việc cứu các hiền đệ nên ta phải ứng lời truyền thụ “Hàng Ma Thập Tam Chưởng” cho y để đổi lấy “Hóa Độc Thần Đơn”.

Ông già áo trắng nói:

– Đại ca đã hứa hẹn với y, chúng tôi đâu dám thất tín.

Diệp Nhất Bình nói:

– Mấy mươi năm nay, tiểu huynh có việc cơ mật mà chưa lúc nào nói với các hiền đệ được.

Ông già áo tía gạt ngang:

– Chuyện đã qua rồi đừng nên nhắc đến nữa.

Diệp Nhất Bình nói:

– Các vị nghĩa đệ lượng tình cho như vậy, tiểu huynh cảm kích vô cùng. Song việc này nếu không nói ra dù có trái lời thề nhưng trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhàng đôi chút.

Ngừng một lát, Diệp Nhất Bình nói tiếp:

– Ba mươi năm trước đây, lão vô danh bẻm mép đã tự tìm đến Trung Nguyên Ngũ Nghĩa chúng ta để truyền thụ môn tuyệt kỹ. Khi thấy ông này đến một cách đột ngột, nhưng vì bản tính hiếu kỳ nên nhắm mắt theo ngay vì tin tưởng rằng thanh danh bọn Ngũ Nghĩa chúng ta không phải là hạng vô danh tiểu tốt trong giang hồ, chắc ông ta không dám lừa bịp. Dè dặt ông ta đề nghị truyền thụ riêng biệt cho từng người. Theo lời ông thì “Hàng Ma Thập Tam Chương” là một môn võ học cực kỳ tinh diệu, sức một người không thể học một lúc mười ba chiêu trong một thời gian ngắn ngủi vài năm mà có thể đi đến chỗ tinh diệu được. Thế là ông phân chia mười ba chiêu ra truyền thụ. Tiểu huynh đây là người đầu tiên được gọi vào mật thất. Sau khi truyền thụ được một chiêu, đột nhiên ông ta ngưng lại, bảo ta phải lập trọng thệ là không được tiết lộ với bất cứ ai việc ông ta truyền dạy võ nghệ. Vì một chiêu kỳ tuyệt đó mà tiểu huynh bị ông ta mê hoặc, không chịu suy nghĩ buông lời thề độc nên gạt bỏ cả tình nghĩa anh em.

Bốn ông già kia cũng giương mắt tròn xoe đồng thanh đáp:

– Lúc ông già vô danh đó truyền thụ cho tôi cũng đã nói như vậy...

Không biết tại sao ba ông đang nói lại ngưng lại.

Diệp Nhất Bình thở dài nói:

– Không biết ông già vô danh đó đã truyền những chiêu thức gì cho bốn hiền đệ. Y chỉ truyền cho tiểu huynh có...

Bỗng ông già áo vàng kêu lên một tiếng rồi thổ máu tươi ra.

Diệp Nhất Bình nhíu đôi lông mày lại hỏi:

– Ông Thiên Nghĩa! Hay là Ông huynh đã cho uống lầm thuốc...

Ông Thiên Nghĩa lắc đầu đáp:

– Hóa độc thần đơn của Ông mõ ta là một thứ thánh dược...

Ông Thiên Nghĩa chưa dứt lời thì bỗng thấy cả ba ông áo xanh, áo tía, áo trắng cũng kêu rú lên một tiếng rồi hộc máu tươi ra.

Diệp Nhất Bình vừa thẹn vừa giận, nhảy xổ vào Ông Thiên Nghĩa. Đồng

thời mười hai gã thiếu niên cũng đứng dậy chuẩn bị ra tay đón chặn Thiên Lý Độc Tẩu. Ông Thiên Nghĩa đưa cây gậy trúc lên ra chiêu “Triều Phiếm Nam Hải” phóng tới đánh lui bốn gã thiếu niên, đoạn chạy như tên bắn ra ngoài cửa điện.

Thượng Quan Kỳ thấy hết thấy mọi người đều động thủ vừa toan đứng dậy, bỗng thấy một trận ùng ục vang lên rồi cả mười hai gã thiếu niên đều ngã lăn xuống đất.

Chàng là một người thông minh tuyệt thế, thấy trong bụng thốt nhiên chuyển động ùng ục, không cần giữ cho chân khí tụ lại, nằm quay vào giữa đám thiếu niên kia.

Bốn ông già đột nhiên đứng lên, ông nào cũng hai tay ôm bụng, hai mắt trợn ngược lên toan chạy ra ngoài, nhưng vừa chạy được mấy bước đều lần lượt ngã xuống đất, miệng ộc máu tươi ra như suối.

Diệp Nhất Bình đánh một đòn không trúng toan đuổi theo nhưng trong lòng hoảng hốt, hoa mắt lên, bất giác run lên bần bật.

Chính mắt ông nhìn thấy bốn nghĩa đệ cùng mười hai đệ tử, kể cả tên đồ đệ cứng của mình là Thượng Quan Kỳ đều ngã lăn ra trong đại điện thì trong lòng chẳng khác gì bị trăm mũi tên nhọn đâm vào. Tuy ông là một người lão luyện giang hồ, nội lực thâm hậu nhưng không khỏi cảm xúc. Hai hàng nước mắt tuôn rơi, tinh thần bàng hoàng tự nói một mình:

– Bốn hiền đệ hãy nằm yên nghĩ. Trước khi thuốc độc phát tác, tiểu huynh sẽ đem hết tàn lực đuổi theo giết cho kỳ được Thiên Tý Độc Tẩu đem về điện tế vong hồn các hiền đệ, rồi sẽ tự vận để tạ tội cùng các hiền đệ.

Nói xong chạy ra ngoài đại điện.

Sau một trận kinh hồn bỏ vía, đại điện trở lại yên tĩnh.

Ngọn gió đêm lay chuyển những ngọn hồng lạp chiếu ánh sáng xuống mười bảy cái cây ma nằm ngổn ngang.

Thượng Quan Kỳ âm thầm nhả ra một luồng khí thâm, tự nghĩ: “Mười hai gã thiếu niên cùng ta đồng thời thọ thương vì kim độc, tại sao chỉ riêng mình ta chất độc chưa phát tác? Còn bọn họ nhất tề bị cả rồi? Đại khái là để lửa giận bốc lên, vận động chân khí khiến cho chất độc phát ra mau?”.

Chàng còn đang suy nghĩ, bỗng thấy một gã áo trắng nằm cách xa mình chừng ba thước chân tay hơi cử động được một cái, chàng bất giác kinh hãi thầm: “Hay là bọn họ cũng như mình chưa chết?”. Chàng nằm im không nhúc nhích để nghe động tĩnh.

Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, gã áo trắng chân tay cử động vừa rồi ngồi ngay dậy, khẽ vỗ tay ba cái. Tiếng vỗ tay vừa dứt, ba gã thiếu niên khác không cùng một màu áo nhất tề ngồi dậy.

Thượng Quan Kỳ than thầm: “Quả nhiên trong đám môn hạ của sư thúc đều

có những tên phản thầy”. Chàng nghe gã thiếu niên áo trắng khẽ ngâm:

– “Xuân về nơi đất khách,

Gã áo xanh ngâm tiếp:

– Loạn hết nhớ quê hương,

Gã áo vàng ngâm:

– Mọi cánh chim về Bắc,

Gã áo tía ngâm tiếp:

– Chiếc nhận lại lên đường”.

Gã áo trắng đứng phắt dậy nói khẽ:

– Phải chăng ba vị sư huynh cùng ở trong Hạnh Hoa bảo trong Vạn Liễu đường đến đây?

Ba gã áo tía, xanh, vàng đứng dậy đáp:

– Đúng đó! Phải chăng sư huynh họ Trần?

Gã áo trắng mắt loang loáng đảo nhìn các xác chết trong đại điện cười hỏi:

– Tiểu huynh là Trần Nhật Chí, các vị sư đệ học được “Hàng Ma Thập Tam Chương” chưa?

Ba gã kia cung kính đáp:

– Chúng tôi phí tổn tâm cơ hàng ba năm trời mà vẫn vẹn học được có ba chiêu.

Trần Nhật Chí mỉm cười hỏi:

– Chiêu thứ nhất trong phép “Hàng Ma chương” có phải là “Phi Bút Chiêu Hồn” không?

Ba gã ngẫm nghĩ rồi đáp:

– Đúng rồi!

Trần Nhật Chí lại hỏi:

– Chiêu thứ hai có phải là “Âm Dương hợp nhất”?

Ba gã nghĩ khá lâu rồi mới đáp:

– Không sai!

Trần Nhật Chí mỉm cười:

– Phải chăng chiêu thứ ba là “Thiên Mã Hành Không”?

Ba gã đồng thanh đáp:

– Võ công sư huynh thật cao cường. Ba chiêu đó điều đúng cả. Anh em chúng tôi không thể kịp sư huynh.

Trần Nhất Chí lại hỏi:

– Ngoài ba chiêu vừa rồi, các vị sư đệ có biết chiêu thứ tư không?

Ba gã đồng thanh đáp:

– Chúng tôi nhìn trộm ba năm trời mà chưa thấy sư phụ luyện qua chiêu thứ tư.

Còn ba chiêu trên thì đã thấy.

Trần Nhất Chí cười ha hả nói:

– Vì ba chiêu trên của chưởng pháp này chúng ta phải mất bốn năm trời. Nếu sư phụ không bảo cho biết “Hàng Ma Thập Tam Chưởng” chỉ có ba chiêu truyền cho Trung Nguyên Ngũ Nghĩa thì chính ta cũng bị Ngũ Nghĩa đánh lừa. Mình cứ tưởng nhìn trộm võ công bị phát giác nên không được xem đến chiêu thứ tư...

Ba gã áo xanh, áo tía, áo vàng đưa mắt nhìn nhau nói:

– Sư phụ chúng ta làm việc gì cũng rất là cơ mật, không ai lường trước được.

Bốn người chúng ta được sư phụ phái đến trà trộn vào làm môn hạ Ngũ Nghĩa để học lỏm “Hàng Ma Chưởng Pháp” đã trải qua bốn năm mà giữa chúng mình cũng không biết nhau chứ đừng nói đến Trung Nguyên Ngũ Nghĩa. Thế nên chúng ta cũng không biết ai là người đến học trộm võ công. Lúc ra đi sư phụ chỉ truyền thị cho mấy câu mật lệnh để sau bốn năm ứng dụng tại ngôi chùa cổ. Thử hỏi trên chốn giang hồ hiện nay, có ai là người tính toán thần kỳ như thế.

Trần Nhất Chí cười nói:

– Tài trí sư phụ đâu những chỉ có thế. Người ở xa hàng ngàn dặm mà cử động của chúng ta nhất nhất người biết rõ hết, lại biết rõ “Hàng Ma Thập Tam Chưởng” chỉ có ba chiêu. Các chiêu mà chúng ta nhìn trộm đều giống nhau hết, chứng minh lời sư phụ không sai chút nào. Phép “Hàng Ma Thập Tam Chưởng” chỉ còn lưu lại trên thế gian này có ba chiêu mà thôi.

o O o